

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ไม่ได้วัดรอยพระพุทธเจ้า

ตั้งแต่เราไปมอบทองคำมาแล้วได้ใหม่เป็น ๙๓ กิโล ๓๒ บาท ๙๘ สตางค์ นับว่าได้เร็วขึ้นกว่าปรกติ ตามธรรมดาจะช้ากว่านั้น ดอลลาร์ก็ค่อนข้างเร็ว เวลานี้คงไม่ต่ำกว่า ๖ หมื่น ทางนี้ ๓ หมื่น ทางโน้นก็ดูว่า ๓ หมื่น

เงินบัญชีออมทรัพย์เราหนุนมาจากทุกทิศทุกทาง พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศโอนเข้าทางออมทรัพย์ทั้งนั้น ได้มากได้น้อยพี่น้องทั้งหลายอย่าไปคิดนะ นี่ละกิเลสมันกินเล็กกินน้อยอยู่ชั้นละ มันหาเรื่องราวตลอดนะให้พี่น้องทั้งหลายทราบ นี่ดูหมดแล้วจึงได้มาสอน สอนพี่น้องทั้งหลายบอกแล้วว่าไม่ได้สงสัยอะไรเลย เรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องกิเลสมันละเอียดขนาดไหน แทรกกับอรรถกับธรรมแบ่งสันปันส่วนกินกรรม แล้วก็กินเอาหมด พอได้มันกินหมดกินเอา ไม่ได้มากเอาน้อยจนได้ เรื่องกิเลสนี้แหลมแหลมคมมาก ไม้จิ้มมันปกครองโลกไม่ได้ถ้าไม่แหลมคม มีธรรมเท่านั้น ชี้นิ้วเลย ที่จะปราบกิเลสได้ไม่มีอย่างอื่น สามแดนโลกธาตุนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด อำนาจของกิเลสครอบไว้หมด มีธรรมเท่านั้นแทรกเข้าไปตรงไหน เอาออกมาได้ ๆ ถ้าธรรมมี ถ้าไม่มีกิเลสก็กินหมด

พูดอย่างนี้แล้วเรายังไม่ลืม อย่างนี้ละอะไรถ้ามันได้ถึงใจแล้วไม่ลืมนะ มันเป็นอย่างนั้นนะจิตของเราไม่เหมือนใคร คือมันจริงจังกทุกอย่าง ถ้าอะไรได้ถึงใจแล้วมันเป็นสัจธรรม ไม่ใช่ความจำ ความจำเหลว ๆ ไหล ๆ แต่เป็นสัจธรรมแล้วฝังปั๊บแล้วเท่านั้น กระทั่งวันตายก็ไม่ลืม อย่างไปเที่ยวกรรมฐานตอนออกไปจากหนองผือ คราวนั้นมีพระติดตามดูเหมือน ๓ องค์ มีเงรองค์หนึ่ง เป็น ๔ กับเรา ดูเหมือน ๕ กับเรากับเงรหรือ ใกล้เคียงแล้ว ไม่ ๔ ก็ ๕ อยู่ตรงนี้ละ แต่เราจำได้ผู้หญิงคนนั้นแกมาพูด แกก็พูดตามประสาของแก มันถึงใจเราก็กันทันทีเลย

วันนั้นแกใส่บาตร รวมกันก็มีประมาณ ๔ องค์หรือ ๕ องค์นี้แหละ เพราะพระรุมกับเราไปนี่ ออกจากหนองผือ เราลืกล้อเอาไว้ ๆ ให้ไปด้วยเพียงเท่านี้ นอกนั้นก็เต็มวัดอยู่นั้น เราออกเที่ยว ที่นี้ก็ไปบ้านนี้ จำได้กระทั่งบ้านไม่ลืม วันนั้นแกมาใส่บาตรแล้วพระตั้ง ๔ องค์ ๕ องค์แกมีกล้วยตีบลูกเดียว นี่มันฝังใจเรานะ แทนที่กล้วยตีบลูกเดียวจะเป็นของเล็กน้อยไม่ได้เล็กน้อยนะ อำนาจของแก แกก็พูดออกมาด้วยนะใส่บาตร มีกล้วยตีบลูกเดียว แยงเด็กมา ไม้จิ้มมันจะเอาไปกินหมด แยงได้ลูกเดียวก็เอาเลยมาใส่บาตร ได้ลูกเดียวเฉพาะเราเป็นหัวหน้ามันละ ถึงใจเราปั้ingley โห แยงมาได้ลูกหนึ่งก็ยังดี ไม้จิ้มเด็กเอาไปกินหมด เลยฝังลึกนะ

พอมาถึงที่พักแล้ว ก็มีเท่าที่วันนั้น กับอะไรไม่มี มีแต่ข้าวกับกล้วยตืบลูกเดียว ก็ยื่นให้เณร เณรเอาเสีย วันนี้อาตมาเต็มทีนะ เราจะเดินทางไกลนะวันนี้ อาตมาเต็มทีนะเณร มีกล้วยตืบลูกเดียว เณรก็ยิ้ม ๆ เราไม่เอา เราให้เณรเลย พระทั้งหลายกับเราก็เป็นอันเดียวกันหมด ก็มีเณรเดียวได้พิเศษ ได้กล้วยตืบลูกหนึ่ง แยกแยะมาจากเด็กกว้างนั้นนะ ไม่จั้นมันจะเอาไปกินหมด ไปแย่งมาจากมันได้ลูกเดียวก็เอาแก้ว เพราะฉะนั้นแกถึงใส่บาตรลูกเดียวให้เรา ที่นี้เลยฝังใจเรา เป็นเรื่องใหญ่โตมาก นี่ละเรื่องอำนาจของธรรมของแกเข้าไปเอามาจนได้ ได้ลูกเดียวก็เอา เราเลยฝังใจลึกไม่ลืม เพราะฉะนั้นเวลามาสัมผัสนี้ จึงได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราเจอเองมันถึงไม่ลืมละซี

เวลาเอามาแล้วยังพูดหยอกเณรด้วย เณรเอาเต็มทีนะวันนี้ ยื่นกล้วยให้ วันนี้เราจะเดินทางไกล อาตมาเต็มทีนะ กล้วยตืบลูกเดียวบอกให้เณรเอาเต็มที เณรก็ยิ้ม ๆ นิดหนึ่ง เราไม่ลืมนะ แยกแยะจากเด็กมา มันกินกันอยู่แล้วไปแย่งเอาได้ลูกหนึ่ง กูจะไปใส่บาตรวันนี้ แก้ว มันฝังใจเราลึกซึ้ง กล้วยตืบลูกนี้ไม่ใช่เล็กน้อย ออกมาจากธรรมของแกไปแย่งเอามา เรื่องราวเป็นอย่างนั้นนะ ได้เท่านี้ก็ใหญ่โตมากแล้ว นอกนั้นเลยโมฆะไปหมดเลย ลูกนี้เป็นลูกที่ฝังใจเราแล้วก็เข้าหัวใจแก แกเอามาจนได้ลูกหนึ่ง เราไม่ลืม

เรื่องการเที่ยวรุดงครรรมฐานของพระกรรมฐานที่ท่านมุ่งอรรมมุงธรรมจริง ๆ ฟังเอาก็แล้วกัน ส่วนมากจะฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ นี่เคยเสียพ่อยิ่งกว่าเคย จึงได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย จึงว่าเดนนตายมา บอกแล้ว เต็ม ๙ ปีนี้ไม่มีเวลาเลย เรียนหนังสือก็ธรรมดาเหมือนทั่ว ๆ ไปไม่เห็นแปลกประหลาดอะไร ไม่มีอะไรฝังใจ เรียนหนังสือมาไม่มีอะไรฝังใจ เวลาฝังใจนี่ก็คือออกปฏิบัติแล้ว ที่นี้ขึ้นเวทีแล้ว ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มาอย่างถึงใจแล้ว นั่นละที่นี้ตั้งแต่บัดนั้นเลย หนักมากจริง ๆ ความเป็นความตายเอาไว้อ้างหลัง ๆ จิตมั่นมุ่งมั่นต่อ พูดตรง ๆ มุ่งมั่นต่อพระอรหันต์ เพราะฟังเทศน์ของพ่อแม่ครูจารย์มันน้อยอย่างถึงใจ

มาก็เหมือนท่านเอาเรดาร์จับเลย เพราะเรามุ่งมั่นอย่างเต็มที่ มีสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพานอยู่เท่านั้น เห็นไหมเรียนมาจนเป็นมหา แยกมหาไปอวดท่าน ล้มละลายเลยไปท่านก็ใส่เปรี้ยงเลย เหนือ ท่านมาหาอะไร ไม่ลืมนะ ท่านมาหาอรรมหาธรรมเธอ จากนั้นท่านก็ชี้ ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ดินฟ้าอากาศไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม โลไป ๆ จนกระทั่งครอบโลกธาตุ รวมแล้วไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม ธรรมแท้ก็เลสแท้ที่อยู่หัวใจลงตรงนี้เลย กิเลสอยู่ที่หัวใจ ธรรมแท้ที่อยู่หัวใจ เอลงที่ตรงนี้นะอย่าถอย พูดนี้ปิ้ง ๆ เลย พูดด้วยอำนาจของความเมตตา พลังของธรรมออกเปรี้ยง ๆ เอาให้เต็มทีนะ อย่าไปสงสัยเรื่องกิเลสเรื่องธรรมว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ ไม่มี บอกอย่างนี้เลย มีที่หัวใจ หัวใจ

เป็นที่รับเป็นภาระของกิเลส เป็นภาระของธรรม แก้กิเลสแก้ที่หัวใจ ธรรมะจะเกิดขึ้นที่หัวใจ เอาให้ตื่นอย่าถอย

เราก็ตั้งใจ ๆ ฟังอย่างตั้งใจ เสร็จแล้วท่านก็มาสรุปอันหนึ่งให้เป็นข้อคิดอีกเหมือนกัน จากนั้นมาแล้วท่านก็ว่า นี่ท่านมหาก็นับว่าเรียนมาพอสมควรจนได้เป็นมหาอย่าได้ว่าผมประมาทธรรมะของพระพุทธเจ้านะ เวลานี้ที่ท่านเรียนธรรม ๆ มายังไม่เกิดประโยชน์อะไร ท่านอย่าไปสนใจกับหลักวิชาที่ท่านเรียนมาน้อย ให้ท่านสนใจในจิตตภาวนามากกว่าสิ่งอื่นใด อย่าไปสนใจกับการเรียนมากเรียนน้อย จะเป็นสัญญาอารมณ์มาเตะมาตีบมายันกันจะก้าวลำบาก ให้เปิดอกหมดที่เรียนมาน้อย อย่าเอาเข้ามายุ่งมากวน ให้มีแต่จิตตภาวนาอย่างเดียวเท่านั้น ให้เร่งลงจุดนี้ละ เราไม่ล้ม

จากนั้นก็ปล่อยจริง ๆ เราก็ปล่อยมาแล้วตั้งแต่เราออกปฏิบัติ ไม่มีหนังสือติดตัวเลย เพราะฉะนั้นจึงว่าเราค้นพระไตรปิฎกค้นจริง ๆ ค้นเพื่อปฏิบัติ ไม่ได้ค้นเพื่อความรู้อะไรอ้อวดโลกสงสาร เราเรียนจริง ๆ ค้นหาหลักหาเกณฑ์ที่จะนำออกปฏิบัติ เพราะเวลาออกปฏิบัตินี้เราจะไม่มีหนังสือติดตัว เราจะบรรจุเข้าในใจนี้ให้หมด เพราะฉะนั้นจึงค้นพระไตรปิฎกเต็มเหนี่ยว ๆ เลย เฉพาะพระวินัยนี้เอาเต็มที่ทีเดียว ที่นี้เวลาติดตัวมาก็มีหนังสือปาฏิโมกข์พกเล่มเดียว เหมือนกับปฏิทินพกนั้นละ อันนี้เป็นหลักพระวินัยของพระต้องติดตัวไป มีเล่มเดียวเท่านั้น

พอท่านพูดอย่างนั้นแล้ว ท่านอย่ายุ่งกับวิชาความรู้มากนักเพียงไรที่ท่านเรียนมานะ ให้ท่านหมუნลงที่จิตตภาวนาอย่างเดียว เอาตรงนั้น กิเลสอยู่ที่นั่น ธรรมอยู่ที่นั่น บอกชัด ๆ เลย ท่านอย่าไปคิดหาเรื่องอื่นว่าจะมีกิเลสมีธรรมอยู่ที่ไหน ไม่มี มีอยู่ที่ตรงนี้ โอ้ย มันก็ถึงใจ ๆ นั่นละที่นี้ละ พอออกจากท่านมาแล้วเหมือนหัวใจมันพองมันจะระเบิด มันถึงใจ ที่นี้ก็มาถามเจ้าของ เอาที่นี้ได้ฟังอย่างถึงใจทุกอย่างแล้ว สมความมุ่งหมายที่มาหาพ่อแม่ครูอาจารย์แล้ว หาที่สงสัยไม่ได้แล้วว่ามรรคผลนิพพานเป็นยังไง มันก็ปิ้งอยู่ในหัวใจแล้ว ที่นี้เราจะจริงไหม ถามตัวเอง ทางนี้ก็ตอบผิงขึ้นเลยทีเดียว ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น ฟังซิว่าถ้าไม่จริงตายเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี

ตั้งแต่บัดนั้นละที่นี้ ความทุกข์ความทรมานบีบบีบสี่ไฟ ไม่สนใจกับมันเลย ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนมีแต่มุ่งแดนอรหัตต์ อำนาจแห่งความมุ่งมันสำคัญมากนะ พลังของใจนี้ถ้าลงได้ไปทางไหนขาดสะบั้น ๆ เรื่องความทุกข์ความทรมานอะไรไม่เข้ามายุ่งได้เลย มีแต่เข็มทิศมุ่งเพื่ออรหัตตบุคคล จะให้พ้นทุกข์ในชาตินี้ ถึงใจเต็มเหนี่ยวแล้วมันก็พุ่ง ๆ เพราะฉะนั้นความทุกข์ความทรมานในการปฏิบัติตัวเอง เรื่องทุกข์นี้ยอมรับว่าทุกข์ พูดให้ใครฟังไม่ยอมมีใครเชื่อนะ แต่เราก็ทำเอง ใครเชื่อไม่เชื่อก็จะไปหาพยานมาจากไหน ก็เราเป็นตัวพยานอยู่แล้ว มันก็ลงจุดนี้เท่านั้น

นี่ละธรรมะที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เอาถึงขั้นถึงเป็นถึงตายทีเดียว นี่หมายถึงว่าเหตุณะ ที่เราบำเพ็ญมาถึงขั้นเป็นขั้นตาย เอาเลยมอบลเลย จะเอาเป็นพระอรหันต์ให้ได้ในชาตินี้ มันก็มุ่งแต่อรหันต์ ๆ อย่างเดียว อะไรก็ตามมีแต่อรหันต์ตั้งขึ้นเรื่อย กำลังของอรหันต์นี้หนักมาก อะไรล้มเหลวไปหมด ความทุกข์ความลำบากลำบากไม่ได้มีมาขวางได้เลย ที่นี้ความเพียรมันก็เด็ดละซี เด็ด ๆ ตลอด ๆ กิเลสจะสู้ได้หรือ เมื่อธรรมเด็ดกิเลสต้องอ่อน พัดกันไปพัดกันมาดังที่เคยเล่าให้ฟัง ความเพียรความพยายามไม่ถอย สุดท้ายก็ก้าวได้ ๆ ก้าวได้เพราะความอุตสาหะพยายาม ความบึกความบีน ความสละเป็นสละตาย ก้าวได้อย่างสมเหตุสมผล

หนักขนาดไหนเรื่องความเพียร ผลที่เกิดขึ้นมาก็เป็นที่พอใจ ๆ ดังที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลานั่งตลอดรุ่งร่างกายนี้สั่นไปหมดเลย เหมือนมันจะแตกทีเดียว ร่างกายของเราเท่ากับฟืนหรือขอนซุงขอนหนึ่ง ทุกขเวทนาที่มันโหมตัวมาเผาร่างกายของเราเหมือนกับไฟ เผาร่างกายทั้งร่างเหมือนกับว่าตัวสั่นไปหมด มันทุกข์มาก สติกับปัญญาก็หมุนกันเลยไม่มีถอย เอา มันจะเป็นยังไง สุดท้ายก็ เอ้า อะไรรจะตายก่อนตาย หลังในร่างกายนี้ ให้เห็นกันในวันนี้ คำว่ากลัวตายไม่มี อยากจะรู้ว่าอะไรจะตายก่อนตายหลัง เอ้า ดูกันวันนี้

แต่เรื่องสติปัญญานี้ต้องหมุนเป็นธรรมจักรนะ เราจะไปทนทุกขเวทนาเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ต้องทนด้วยการสู้การรบด้วยสติปัญญาหมุนตัว ทุกข์มากเท่าไรยิ่งแยกธาตุแยกชั้นแยกออกเป็นสัดเป็นส่วน พิจารณาแยกออก ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมุนไม่ถอย สักเดี๋ยวมันก็ลงได้ผาง จำขึ้นมาเลย เหนอ ขึ้นเลยทันที อุทาน จากนั้นก็ผิงเงียบเลย หายหมดไม่มีอะไรเหลือ ทุกขเวทนาที่มันเป็นไฟเผาร่างกาย ประหนึ่งว่าร่างกายจะแตกในขณะนั้น ดับลงไปพร้อมกันหมดเลย เหลือแต่ธรรมชาติอันหนึ่งพูดไม่ได้ พูดได้แต่อัจจรรยาคำเดียว นอกนั้นพูดไม่ได้ ผิงขึ้นมาอันนั้นดับหมดนะ ทุกขเวทนาทั้งหลายที่มันโหมตัวมาเผาเราทั้งคน เทียบกับไฟเผาขอนซุงทั้งท่อน ดับพร้อมกันหมดเลย

จากนั้นก็เงียบไปด้วยกัน ทุกข์ก็ดับ กายก็หายเงียบเลย ยังเหลืออันเดียวเท่านั้นที่อยู่ท่ามกลาง แต่คำว่าท่ามกลาง ไม่ได้หมายร่างกายนะ คือเราพูดร่างกายเราก็คือท่ามกลางเฉย ๆ ธรรมชาตินั้นไม่ได้มีสูงมีต่ำนะ ไม่ได้มีกำหนดกฎหมายเลยว่า อยู่สูงอยู่ต่ำอยู่ที่ไหน ไม่มี เหลือแต่เป็นธรรมชาติที่ว่าสักแต่ว่า สักแต่ว่ารู้หรืออัจจรรย มีเท่านั้น นี่แหละอัจจรรยแท้เป็นอย่างนี้ ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำทิศใต้ทิศเหนือ ไม่มี ขาดหมดสมมุติเหล่านี้ สัญญาอารมณ์ขาดหมด เหลือแต่ธรรมชาติอันเดียวเท่านั้นเอง นั่น เรียกว่าอัจจรรย พอได้แดนอัจจรรยขึ้นมาแล้วก็พอใจเต็มที โห เป็นอย่างนี้ ธรรมของจริงเป็นอย่างนี้ ได้เห็นแล้ว จากนั้นมันก็ชัดใหญ่เลย คือคตินี้เป็นคตินสักขีพยาน มันจะเป็น

จะตายมันก็เห็นแล้วเรื่องความอัศจรรย์ อย่งไรมันก็ไม่ถอย มันยิ่งหนัก ทุกข์เท่าไรมันยิ่งหนัก นั้นฟังซิ จะให้มันถอยไม่มีถอย เอ้า ทุกข์เท่าไร สติปัญญานี้หมุนจี้ ๆ เอ้า อะไรจะตายก่อนตายหลังจะตุมัน ความเกิดอยู่กับเราความตายอยู่กับเรา เราเป็นคนดูเราจะไม่รู้เหรอ พระพุทธเจ้าดู ทำไมท่านรู้ เราดูทำไมไม่รู้ ธรรมอันเดียวกัน นั้น ชัดกันลงไป หมุนจี้ ได้อีก

คืนไหนก็ตามถ้างได้นั่งตลอดรุ่งแล้วไม่มีพลาดเลย ต้องได้อัจฉรย์ทุกคืน เป็นแต่เพียงว่าช้ากับเร็วต่างกัน ถ้าวินไหนร่างกายของเรานี้มันลำบากลำบากมาก พิจารณามันลงช้าอย่างนี้ วันนั้นบอบช้าร่างกายมาก เวลาลุกขึ้นต้องได้จับขาตั้งออกวาง จับขานี้ตั้งออกวาง มันตายหมดแล้วจากนี้ จับนี้ไม่รู้ ทางนี้ที่อยู่หมด ตั้งแต่นี้ขึ้นไปนี้ดีหมด พวกแขนอะไร(กระดูกกระดูก)ได้ อันนี้(ขา)กระดูกกระดูกไม่ได้เลย ตาย ที่แรกเราไม่รู้ มันตายหมดแล้ว นี่คืนแรกนะเราไม่รู้ มันตายหมดแล้ว พอได้เวลา คำว่าได้เวลาต้องเป็นวันใหม่ชัดเจนแล้ว สว่างเรียบร้อยแล้วเป็นวันใหม่ถึงจะลุกจากที่ได้ ถ้ายังไม่ถึงนั้นลุกไม่ได้ บังคับขนาดนั้นนะ ส่วนมันจะสายกว่านั้น ไม่มีปัญหาอะไรเพราะมันเลยเวลาไปแล้ว ส่วนที่อยู่ในเวลาให้ต่ำกว่าเวลาไม่ได้เลย นี่ละเด็ดขนาดนั้นนะ แพ้เจ้าของไม่ได้ ถ้างได้แพ้เจ้าของ มันนอนไม่หลับมันหากเป็นของมันนะ พุดยากนะ วันไหนได้แพ้ความเพียรนี้ ขยับใหญ่เลย เคียดแค้นเต็มกำลัง เอาจนกระทั่งได้ชนะมัน ที่นี้เรียกว่าแก้ตก

ถ้าวินไหนแก้ไม่ตก วันนั้นจะเป็นทุกข์แสนสาหัสในหัวใจของเรา คือแพ้กิเลส วันนี้จะเอาให้ชนะกิเลสประเภทนี้ ชนะมันไม่ได้ แต่ไม่ค่อยเห็นมีแพ้ชนะ พอจับได้เท่านั้นแหละว่าแพ้มันบ้าง เท่านั้นที่เสียใจมากแล้ว โอ้ นอนเป็นทุกข์แสนสาหัส ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรเป็นทุกข์ หัวใจเป็นทุกข์ คือหัวใจแพ้กิเลส มันต้องฟิตกันอย่างเต็มเหนี่ยว คราวหลังก็เอ้า เอนะที่นี้ เอาอีกจนกระทั่งชนะ เอาละ ชั้นนี้ก็เอา

นี่เราพูดถึงเรื่องการนั่งภาวนา เราอย่าไปเอาเวล่ำเวลามากำหนดไม่ได้ ต้องเอาร่างกายกับจิตใจที่พิจารณา ถ้าวินไหนพิจารณาล่องตัว วันนั้นจิตลงได้เร็ว ร่างกายก็ไม่บอบช้า พอลงแล้วได้จังหวะแล้ว จะถอนขึ้นมา มันก็ถอนขึ้นมาเอง พิจารณาอีก ลงอีก ๆ ถ้อย่างนั้นแล้วไม่ลำบากร่างกาย พอได้เวลาแล้วลุกไปเลย เวลาเท่ากันก็ตาม สำคัญอยู่ที่ความบอบช้าของร่างกาย ถ้าวินไหนพิจารณาลำบากยากเย็นที่สุดแล้ว วันนั้นเวลาจะลุกต้องจับขาตั้ง เพราะได้บทเรียนแล้ว ที่เราลุกครั้งแรกล้มตุมเลย คืนแรกนะ ล้มลุกไม่ขึ้น อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ ก็มันไม่รู้ มันตายหมดแล้ว จับขาไหนแขนไหนก็อยู่เฉย ๆ อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ จับนี้รู้ว่าอันนี้เย็น มีอู้อันนี้(ขา)ไม่รู้ นี่คืนแรก

พอคืนที่สอง ถ้าวันไหนมันบอบช้ำอย่างนั้นแล้วรู้แล้ว วันนี้ลูกจะต้องจับขาตั้งออกวางไว้เสียก่อน ทิ้งไว้อย่างนั้นแหละ จนกว่ามันกระดุกกระดิกได้ คู่เข้าได้ เหยียดออกได้ เมื่อเป็นอย่างนั้นก็ลุกได้ไปได้ ถ้ากำหนดดู กระดิกนี้เฉย คู่เข้าเฉย เหยียดออกก็เฉยอย่าลุก ลูกล้มตุมเลย เป็นอย่างนั้นนะ นี่พูดถึงเรื่องความทุกข์ ความทรมาณให้พี่น้องทั้งหลายฟัง แล้วผลที่ได้จากความทุกข์ทรมาณขนาดนี้ ก็ยังบอกว่าได้ความอัศจรรย์ นั้นเห็นไหม ถ้าไม่อย่างนั้นก็ไม่ได้ จึงว่าเหตุหนักขนาดไหน ผลก็แสดงให้เห็นอย่างนั้น นี่ประจักษ์กับตัวเองนะ ได้ทุกคืน ในระยะที่นั่งตลอดรุ่งตั้ง ๙ คืน ๑๐ คืนมั้ง แต่ไม่ซ้ำกัน คือไม่ติดกัน เว้นสองคืนบ้างสามคืนบ้าง วันไหนถ่วงได้นั่งแล้วต้องได้ทุกคืน ถ้าสมมุติว่าวันนั้นไม่ได้ ดีไม่ดีจะเอาให้ตาย มันของเล่นเมื่อไร หือไม่ได้หรือวันนี้ ไม่ได้ ดีไม่ดีมันจะเข้านั่งอีก เอาอีกโน่นนะ มันเป็นอย่างนั้นนะจิต มันเหมือนอะไร มันพูดไม่ถูก

จิตหลวงตานี้มันเหมือนบ้าจริง ๆ มันผาดโผนเอามาก ถึงเวลามันเอาจริง จริงมากจริง ๆ คอขาด ขาดไปเลย ให้ถอยไม่มีแหละ อย่างที่ว่าเจ้าของแพเจ้าของ วันไหนมีความรู้สึกว่าได้แพแล้ว วันนั้นจะหาความสุขไม่ได้เลย พยายามแก้หมัดกัน เรียกว่าแก้ลำกันให้ได้ ถ้าไม่ได้ก็เรียกว่าตายเสียดีกว่า อย่าให้เหลืออยู่ในโลกนี้เลย เลวมาก นั้นมันเอาตรงนั้นนะ ความเลวมากจะเอามาติดตัวเราได้ยังไง ต้องชนะซิ เมื่อเป็นยั้งนั้น มันก็คึกคัก นี่ละถึงว่า เหตุกับผลไปด้วยกัน เหตุเราหนักขนาดไหนดังที่วานี้ ผลก็ได้อัศจรรย์ ๆ ติดกันมา ๆ เรื่อยไปเลย

ในระยะ ๙ ปี โอ้ย ทุกข์มากแสนสาหัส ชัดกันถึงขนาด ๙ ปี จากนั้นมาแล้วเราก็ไม่ได้ทรมาณอย่างนั้นอีกนะ ไม่มี เช่นอย่างอดอาหารอย่างนี้ พอลงเวทีมาแล้วก็หยุด หมดอีกนะ จากนั้นมาเรื่อยจนกระทั่งทุกวันนี้ แต่ก่อน โอ้ย เอาจริงเอาจัง จึงเรียกว่ามันทุกข์มาก ทีนี้ผลก็ได้มาเป็นลำดับลำดับ เรียกว่าคุ้มค่ากันกับความเพียรของเราที่บึกบึนเต็มเหนี่ยว ๆ มานั้น ผลได้เป็นที่พอใจ ๆ หนุนกันมาเสมอกันเลย เหตุกับผลไม่มีเอียงกัน เหตุหนักผลก็หนัก ๆ มาเรื่อย ๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นมันถึงได้หนักเรื่อยละซิ จากนั้นมาแล้วก็เรียกว่าลงเวที ๙ ปีมาแล้วลงเวที จังหันไม่เคยอดนะ นอกจากไม่สบายธาตุชั้นธแล้วเป็นธรรมดา วันนี้ไม่ฉันทแล้ว ไม่บิณฑบาตด้วยไม่ฉันทด้วย ธาตุชั้นธไม่สบายไม่ฉันทเฉย ๆ แต่ไม่ได้อดเพื่อฆ่ากิเลสเพื่อสู้กิเลสนะ อดธรรมดาอย่างนั้นก็มิบ่อย

การฝึกเจ้าของนี่จนกระทั่งเต็มขีดแล้ว เวลามันแสดงขึ้นมาผลเป็นที่พอใจอย่างสุดยอดก็แสดงขึ้นมาประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลย ถึงขนาดอุทาน เหอ ขึ้นเลยเทียวนะ มันเป็นอย่างนั้นใจนะไม่ได้วัดรอยพระพุทธเจ้า มันหากเป็นของมัน พลังของความเป็นอันนี้ที่มันอัศจรรย์เกินคาดเกินหมายฝังขึ้นมาทางนี้ก็รับกันฝัง เหอ ขึ้นเลยทันที พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ ย้าอยู่นั้นนะ

พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้แหละ อย่างที่เห็นอยู่รื้อยนี้ ในปัจจุบันที่เกิดขึ้นเดี๋ยวนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้แหละ อยู่นั่นนะ ใครจะไปคิดเรื่องวัตรอยพระพุทธเจ้า มันเป็นชั้นในนี้มันเป็นชั้นมาเอง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้แหละ คืออย่างที่เป็นนี้ แล้วจะสงสัยพระพุทธเจ้าที่ไหนละที่นี้ แล้วธรรมแท้เป็นอย่างนี้แหละ ก็ธรรมแท้เป็นอันเดียวกันกับพุทธะแท้ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้แหละ ก็อันเดียวกันอีก แน่ะ

ทั้งสามประเภทนี้รวมเป็นมหาสมุทรมหาทะเลหลวงอันเดียวกันแล้ว หรือมหา นิพพานหรือธรรมธาตุอันเดียวกันแล้ว จำนี้จะสงสัยพระพุทธเจ้าที่ไหน เหมือนอย่างเรา มองดูน้ำมหาสมุทร มองจำลองไปมหาสมุทรสงฆ์มหาสมุทรที่ไหน ก็มันเต็มด้วย มหาสมุทรแล้วที่เราดูอยู่นี้ มันเหมือนกันหมดแล้ว อันนี้จำขึ้นมาหาพระพุทธเจ้าที่ ไหน หา นิพพานที่ ไหนแล้วหาอะไรที่ ไหน ธรรมธาตุหรือนิพพานก็คืออันนี้เอง พุทธะแท้คืออันนี้เอง แล้วจะหาพุทธะที่ ไหนอีก มันก็หายสงสัยทันที สุดท้ายก็มาสรุปลง เหนือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร คือเป็นธรรมธาตุ หรือเป็นนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ อย่างที่เห็นอยู่ในหัวใจเวลานั้น อย่างนี้แหละ ๗ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร ๗ ก็มันเป็นแล้วนั้น ใครคิดใครคาดเอาไว้ เวลามันเจอเข้ามันก็เป็นอย่างนั้นจะให้ว่ายังไง

นี่ละพระพุทธเจ้าตรัสรู้จึงไม่ต้องไปถามใคร พระสาวกอรหันต์ไม่ว่าพระองค์ใด ตรัสรู้ไม่ต้องไปถามใคร สอนโลกได้ทันทีสอนตนเต็มภูมิแล้ว พระพุทธเจ้าก็แบบเดียวกัน เมื่อมันเป็นอย่างนี้แล้วก็จะไปถามใครที่ ไหนอีก อย่างสาวกท่านตรัสรู้แล้วท่านไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้านะ สอนโลกได้เต็มภูมิตามอุปนิสัยของตัวเองเต็มภูมิจนกระทั่งวันนิพพาน อันนี้จิตใจนี้มันก็เหมือนกัน เมื่อเวลามันเป็นขึ้นมาแล้วก็จะไปถาม ท่านหาอะไร จะไปปรึกษาหารือท่านหาอะไรมาสอนโลกสอนสงสาร จะเอาธรรมมาสอน โลก สอนคนนั้นสอนยังงัย สอนคนนี้สอนยังงัย จะไปถามหาทำไมมันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว พระพุทธเจ้าเป็นฉันทิด มันก็เป็นฉันทันเหมือนกันตามภูมิของตัวเอง

พระพุทธเจ้าภูมิข้าง เราภูมิหนูเราก็เต็มภูมิของหนู แล้วหนูไปถามข้างทำไม ข้าง มาถามหนูทำไม จะไปแบ่งสันปันส่วนอวัยวะของกันและกันได้อย่างไร ก็มันเต็มสัดเต็ม ส่วนของใครของเราแล้ว นี่ความเต็มภูมิของอรรถของธรรมในหัวใจของพระพุทธเจ้า และสาวกก็เต็มภูมิเหมือนข้างกับแมว หรือข้างกับหนูมันก็เต็มภูมิหนู เต็มภูมิข้างแล้ว ถามกันหาอะไร ท่านก็สอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ อย่าให้กิเลสมันหลอกหลอน ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มีตายทิ้งเปล่า ๆ นะ นี่คือการหลอกลวงของกิเลสล้านเปอร์เซ็นต์ เราอยากพูดเต็มปากของเราล้านเปอร์เซ็นต์

หลอกมาตั้งกัปตั้งกัลป์ พวกเรานั้นโง่งที่สุด ให้กิเลสหลอกว่าบาปบุญนรกสวรรค์ พรหมโลกนิพพาน เปรตผีไม่มี ๆ ให้มันหลอก พวกนี้แหละพวกกองรับเหมาบาปนรก จะไปนิพพานไม่ได้ไปแหละ มีแต่กองรับเหมาพวกบาปพวกนรก นรกจกเปรตอะไรมัน เหมามันจะลงนี้ ๆ ให้จำเอานะ ถ้ากิเลสตัวใดมันแทรกขึ้นมาตีปากมันเลยนะ ปากมัน เหมือนปากเรานี้แหละเข้าใจไหม ฟาดปากเรากิเลสก็หงายเอง เพราะเราพามันหงาย มันต้องอย่างงั้น เราพูดจริง ๆ เราจวนตายแล้วจึงเร่งสอนพี่น้องทั้งหลาย ใครจะฟังให้ ฟังนะ การสอนทั้งหมดเราไม่สงสัยอะไรเลยที่สอนนี้ บาปบุญนรกสวรรค์มันจ้อยู่ ตลอดเวลาถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกันถามกันหาอะไร เพียงเท่านั้นพอ

ใครจะปฏิบัติให้ปฏิบัตินะ เรานี้ลุ่มจมเพราะกิเลสเหยียบย่ำทำลายมานานแสน นาน ให้ตื่นเนื้อตื่นตัวนะ พอทำอะไรได้ให้ทำ ขึ้นชื่อว่าความดีแล้วอย่าถอยวางั้นเลย มี บาทหนึ่ง ไม่ได้มากเอาให้ได้สิ่งหนึ่ง ตั้งแต่ยายนั่นแกยังได้กล้วยลูกหนึ่งมาใส่บาตร เรา แย่งเอาจากเด็กมา เด็กเขากำลังกินกันยุ่งอยู่ แล้วไปฉวยกับเขามาใส่บาตรเรา แก ยังแย่งมาได้ เราทำไมแย่งไม่ได้ ลูกเรามีก็คน แย่งมาให้ได้นะ มันมีก็ลูกกล้วยเรา เงินมี ก็บาท สุนัขสิ่งหนึ่ง นันสิ่งหนึ่ง นี้ก็จะเอาสิ่งหนึ่งไปทำทาน จะเป็นอะไรไป เด็กเขา ไม่ได้เถียงพ่อเถียงแม่แหละ ต้องอย่างนั้นซึ่รักษาคุณงามความดี ต้องฝืนไม่ฝืนไม่ได้นะ แล้วจะจมไปตลอด ความจมไปตลอด ได้รับความทุกข์ความทรมานตลอดนี้นานเท่าไร กับเราฝืนกันที่จะฆ่ากิเลสให้มันตายเพื่อสิ้นทุกข์ความทรมานของเราเนี่ย อันไหนมีน้ำ หนักมีคุณค่าต่างกัน วัดกันเข้าไปซิ เข้าใจ เออละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นเหนื่อยแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd